

Мы трѣба да глѣдамы на аксіомы-тѣ, като на аналитически сужденія и като на просты и отвлечены положенія, що служатъ като слѣдствіе на разложеніе-то готовой мысли въ умъ-тѣ ни. Тѣй на-примѣръ: аксіома-та: „цѣло-то е равно на сумма-та своихъ частей“ — друго нищо не е, освенъ единъ анализъ на подложяще-то — „цѣло-шо“ и мы можемъ и безъ туй сужденіе също-то да разбиремъ въ едно-то и само подлежаще. Аксіома-та е едно коренно положеніе, единственно само въ обѣмъ-тѣ на математика-та; и, ако философскій синтезъ ѝ дава нѣкогаждь мѣсто въ една система; то го дава не като на начало, но като на едно общо сужденіе, що става една удобна форма на вещественно-то негово основаніе.

Основни-тѣ же положенія (теореми-тѣ) на относително-то начало служатъ като основа на всички-тѣ други познанія и като относителни — главни положенія на тѣй називаеми-тѣ *теоріи*. — Колкото по близо сѣ тія основни положенія къмъ начало-то си, толкова, по ясно и по сознательно се извеждатъ отъ тѣхъ заключенія-та; напротивъ, колкото сѣ тѣ по далечъ отъ своѣ-тѣ подпоркѣ; толкова по тѣмни и по слаби биватъ заключенія-та имъ; а въ такъвъ случай разумъ-тѣ често се обжрква и пада въ заблужденіе и въ противорѣчія. Спорядъ туй често се случява че и най силни-тѣ умове кога развиватъ една наука, биватъ несъгласни сами съ себе си при разкритіе-то подробностей на теоріи-тѣ си; — по трудно е слѣдователно да се разбиратъ чястности-тѣ, а не общо-то.

Но ако ніе имамы предъ очи едно основно положеніе, на кое-то трѣба да се построе едно цѣло, ко-муто начало-то не съществува, или не се вижда: то въ такъвъ случай, това основно положеніе става *предположеніе* (ипотеза, отъ ὑπόθεσις). Предположе-